

אמא וסבתא נעמי האהובה שלנו

נעמי נולדה בירושלים בשנת 1928 למשפחה ציונית שעזבה את גרמניה ב-1922 כשאביה עוזב את כס המשפט בברלין לטובת הציונות בירושלים.

היא גדלה בירושלים ולצערנו כבר בגיל צעיר נתייתמה מאמה ועד גיל 16 גם מאביה. למרות זאת סיפורי ילדותה משולבים במעשי קונדסות אהבה לספורט ולשירה היתה פעילה מאוד בצופים וכבר אז התגלתה אישיות איכפתית מלאת אהבה וחמלה לסובל. כשהגיעה ארצה בת דודה רחוקה שלה מגרמניה ואביה של נעמי היה מאוד דחוק כלכלית היא לא ויתרה ובקשה בשביל היתומה מברלין את הטוב ביותר- מוסד בן שמן.

בגיל 16 נדדה לחיפה וגדלה אצל דודתה שאמצה אותה כבת ונתנה לה חום ואהבה. כאן גם הכירה את אבינו עזרא ז"ל והם נישאו ב-1946 והקימו בית. אבא היה איש חיל הים איש ספר תיאטרון ואמנות ואהב אהבה גדולה את אימנו ואותנו. בהמשך נולדה שלומית בהפוגה הראשונה של מלחמת השחרור וכעבור 5 שנים נולדתי אני.

אמא נעמי עם הלב הענק הייתה הצברית היחידה בשכונה שבה גדלנו בחיפה. שכונה אליה הגיעו עולים מכל רחבי תבל אחרי מלחמת השחרור וחיו בה גם ערבים. נעמי שלנו היתה המפשרת בין כל הניצים [והיו ניצים] קטנת קומה ועגלגלה אצה רצה ברגליים יחפות לעצור קרב סכינים ומלחמות גידופים.

יושרה הבלתי מתפשר מתבטא בסיפור הבא. עם כיבוש חיפה על ידי ההגנה ואבי כשליש חטיבת כרמלי קיבל למשמורת אוצרות שנלקחו מהבנק הערבי. והתבקש לשמור את זה בבית מתחת למיטה עד שיאסף. נעמי לא הסכימה בשום אופן שאוצר כזה יהיה בביתה ולו לילה אחד ודרשה שיעבור למקום מוסדר.. איש לא יודע מה קרה לאוצרות הללו אבל נעמי לא נגעה ולו במטבע.

נעמי עבדה במספר עבודות אבל גולת הכותרת האחת היתה עבודתה עם ניצולי שואה בסיוע להם להגיש תביעות פיצויים מגרמניה. בידועה גרמנית אידיש אנגלית ועברית היא סייעה לרבים ובלב אוהב ופתוח שמעה את סיפורי הזוועות שלהם כשבישראל עוד התיחסו אליהם כ"צאן לטבח"

גולת הכותרת השניה היתה היותה המזכירה האגדית של מוסד אחוזת ילדים באחוזה. שם מעולם לא נתפסה כמזכירה אלא כאמא של הצוות של הילדים ושל העו"סים שטיפלו בילדים אלו שהגיעו מבתי קשיי יום. היא הזמינה לביתנו ילדים ודאגה שאנחנו נגיע למוסד ונהיה חלק מהחגים והחגיגות ונתנה לנו דוגמא שאין הבדל בינו לבין ילדים מהפריפריה ומבני עדות המזרח.

נעמי למדה באופן עצמאי גם במכון אדלר וגם לוגותרפיה וכפנסיונרית שבה וראיינה ניצולי שואה עבור פרויקט ספילברג על כך קבלה תעודת הוקרה מיוחדת.

כאמא תמיד עמדה לצידנו, חינכה אותנו לאהבת אדם לחמלה לצניעות ולמתינות להקשבה ולפתיחות. ומעל לכל לקבל כל אדם כמות שהוא ולהמשיך את המסר של אביה "חיה ותן לחיות".

אמא שלנו העניקה לנו אהבה שרק כשלמדתי פסיכולוגיה יכולתי להבין שזה מה שנקרא בספרות "אהבה ללא תנאי" היא הרעיפה אהבה על כולנו ילדיה, בני וביתי, ורד אם ילדי, נגה שאיתי, אנשי הצוות כאן ובכלל. בוידאו שצילמתי איתה ב2018 היא אומרת שהיא אוהבת את בית יונתן ואת העובדים בו ומרגישה בו בטחון.

לא בכדי היתי בין הלוחמים שבית יונתן לא ייסגר – ראיתי את האהבה המסירות והמקצועיות עם כל הלב של מנהלי ועובדי הבית. וניצחנו.

גם בימי הקורונה עת התגיסתי לקיים את קבלות השבת ראיתי באיזו עדינות ונאמנות אתם טיפלתם בדיירים.

לפני סיום אני רוצה להודות לתמר וולפין חברתי משכבר הימים חברת קיבוץ כפר הנשיא המתנדבת במסירות במשך שנים רבות לקיים בבית יונתן קבלת שבת עם שירים שמחברים בין כל הדיירים מגלויותיהם השונות. תודה תמר שהבאת רגעי נועם ושיר לבית יונתן ולשיר שתמיד הקדשת לנעמי כבת ירושלים-כמוך, את שירה של נעמי שמר ירושלים של זהב.

שלומית נגה ואני הנכדים והנינים כולנו אסירי תודה לכם שהענקתם לנעמי ימים של זקנה וקשישות מלאי אהבה וחום.

אמא נעמי האהובה שהכינתי צדקת סמויה כה יאה לך. נוחי על משכבך
בשלום צאי אל המסע האחרון, פגשי את כל יקירנו שנמצאים שם ונסי
להביא גם משם שלום עלינו ועל כל ישראל כמו שעשית בצעירותך עם
תושבי המושבה הגרמנית בחיפה.

אוהב

מולי